

Літературний
Чернігів

Поезія

Олена МАМЧИЧ

Народилася в Чернігові. Доцентка кафедри мов і методики їх викладання Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т.Г. Шевченка, кандидатка педагогічних наук. Докторка філософії. Відмінниця освіти України. Нагороджена знаком МОН України «Василь Сухомлинський». Авторка більше 250 науково-методичних та літературно-художніх публікацій, виданих в Україні та поза її межами, 60 міжнародних антологій, 9 збірок поезій. Членкиня Спільки письменників України. Головиця Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України». Керівниця Чернігівської обласної літературної студії «Гарт» при НСПУ. Лавреатка Чернігівського літературного конкурсу «Книга року – 2017» («Константа»), «Книга року – 2018» («Амплітуда любові»), лавреатка Чернігівської літературної премії імені Леоніда Глібова (2018) у номінації «Поезія».

«ІДУ ЗА ТОБОЮ, ВЕСНО...»

Як важко буває усвідомити зиму...
 її незграбне сумне простирадло,
 її незмінний одяг кольору савану,
 її осатанілий холодний погляд втрат
 і неширої любові до неба і сонця...
 як роздивитися у сутінках днів і ночей
 її іронічну посмішку над усім, що не збулося?..
 як почути її пораду не занурюватись
 у печальний посвист шаленого згубного вітру
 на пасмах розірваних хмар?..

як не збожеволіти від тієї нахабної образи
на увесь світ з причини безсилля щось змінити
у полоні сивого безмежжя жажливої зупинки
усіх рухів і дій?..

і все ж таки ти прийдеш не надовго,
твої очі колись зустрінуть невпевнену весну,
а мертвий саван безнадії прийме лоно землі
у весняних буденних плямах радощів життя...

Безсило опустила могутні руки земля,
не заграло коромисло веселки у сивому небі,
не спіймала промінчик сонця безкрила туга –
відвернулася доля від рідного порогу...
обійми жовтогарячих істин десь зникли,
мабуть, пішли у небуття спогадів,
залишивши їх у пам'яті світлин,
не зрадивши нікого у намаганні
розгадати загадку
рухливого змінного настрою буття...

Розімкни свої обійми, сонце,
відкрий душу раптовому пориву вітру...
на полях любові ще вистачить місця
спекотному жару
у переймах народження
полохливого відчуття
польоту небес
над вічно мудрою землею...

У вишиванки є душа,
чомусь така сумна й беззахисна...
вона наче дивиться на мене і питає:
чому купуєш?..
чому вдягаєш мою тілесну обнову?..
чому ховаєш свою душу
у розкішне вбрання
мого різнокольорового весняного саду?..

а я насправді боюся потрапити
у ніжність твоїх барв,
дійти до сутності твого сприйняття світу,
занурившись у владу
чарівного спротиву фарб
безкінечної спокуси блаженства
молитовного краю любові...
боюся втратити безмежність
раптового погляду твого серця
і навіки залишитися твоєю,
пізнавши блиск незбагнених
твоїх очей
і миттєвості хвилин об'єднання
з моєю душею...
чи гідна я твоєї святої цноти,
з якою ти даруєш мені
свою одвічну сутність?

Звісно ж, люди «другого сорту» –
усі ті, беззахисні, безпритульні,
безмовні створіння,
яким так незручно ховатись
від людей «сорту першого»,
таких зухвалих, безапеляційних,
впевнених у своїх правах
без яких-небудь обов'язків...
у космосі шалених днів,
що несуться хвилями,
здіймаючи час і простір,
залишаючи після себе
тільки сум і безлад,
у чому ваша правда,
скажені, лайливі дикуни,
що завжди несподівано
атакують першими
відвертістю своїх намірів
на словесних кордонах
брехливої порожнечі?..

Шаленого кохання прошу для тих,
хто ніколи не кохав,
хто у мінливих днях
чекав спокою від турбот очманілих,
хто не зустрів його завчасно,
хто не зумів подолати перешкоди
у тернових вінках безнадії,
хто зробив своє життя нестерпним,
хто волав про щастя бути самотнім
на долонях безкарності за свої вчинки
у тихому калатанні серця...

У втомі суперечок безнадії,
у зашморзі абсурду
запізнілих пробачень
хто озветься?..
хто допоможе знайти
квітучий рай
безсмертя Perezirliх істин?..
то першим пізнає
сутність відвертого дотику
до мовчазного перехрестя кохання?..
незаконне нагромадження
зухвалих подій
у безвісті слова і справи...
небажання зустрічі з минулим
щемом озветься
у повітрі самоти...
янголи білих ночей
десь блукають,
шукаючи виходу...

Зроби з любові статую свободи
від ревнощів, палких обіцянок,
зайвих потурань, від сміливості
непостійного серця,
від рухливого подиху остаточних змін на краще,
від прощання з усім, що наболіло,

від терпкості незграбного повітря,
від крил, що оплітають твою волю і тіло,
від безвісті турбот, від заприлого «прости»,
від безлічі чужих рецептів на щастя,
від поблажливих чуток, від воєн і світів,
невпізнаних, далеких, як сивина наскрізних дощів
на поталу віку...

Жорна пам'яті
намолотили вже стільки зайвого,
що у полоні стелі небесної
майже не залишилося місця
для чогось непередбачуваного
у своєму намаганні розщепити
хвилини на секунди,
а секунди – на вічність...

Кольори спокути, які ви:
яскраві у своєму бажанні бути
чи темні від того, що вже нагналися
в жадібну гру поколінь
на безкрилому шматті кохання?..

Безсилий сірий морок слів
не зможе відчинити двері надії
та покликати за собою
щирість дотиків,
що лоскочуть душу
лайливими спогадами,
забираючи з собою дні і ночі
заскорузлої печалі
від серця й до серця...

Озираюсь у просторі
словесного розкрилля любові
багатовекторного напрямку
волохатого світу звуків,

побудованого на мареві значень
і того змісту,
що робить їх такими рідними
і близькими моєму серцю...
відчуваю їхній біль і смуток,
притуляючись до них щокною...

Недолуга доле моя,
навіжена, зухвала, розхристана,
мінлива, потойбічна, примхлива,
дволика, необережна, замріяна,
ризикована,
така не захищена сонцем
від вітрів скажених,
зволожених дощами і туманами...
але не скривджена, чесна,
щиросерда, правдива, знеболена,
гріховна, кохана, знесилена...
навіки вічні – моя...

Я тоді ще була малою,
коли наснилися мені якось вірші,
що бігли повз нестримною ходою,
натикалися на звуки розторопні,
пересмикували склади на частини
позаполярних значень,
благали волі, щоб вилитися назовні
у безмежжя знаків,
заподіяли шкоду собі і долі,
за окраєць неба зачепилися
і повисли на сонці,
а потім з дощами повелися,
на райдугу всілися
і згори задивилися на цей світ
волошковий
у рухливих подіях зрілості...

Ідучи по камінню,
засмаглому журбою,
у згині вітрів прославляє
скованість рук
розтращений біль
під чужою бідною,
що війною несеться...
байдужість рахунків
залишених в бідності весен –
за обертом спин сивих янголів,
що відмолюють гріхи
на розкриллі перехресного вогню...
чуже небуття
без рахунку протестів і згоди
під мовчанням тіла буття
навіки залишається там,
де не грають сурми перемоги
під неволею лихої природи...

Як ознаку волі збережу нестяму
першої любові,
перших візерунків робості,
той несміливий погляд синього неба
у рухах мінливого щастя...
воно розіллється по хвилинах
там, де загортає зорі вітер,
там, де гойдається злива
нетривких років,
там, де клопоче біль
від безсилої спраги щось змінити
і обірвати сум...

Іду за тобою, весно,
грайлива,
кохана,
блаженна біла надія...

у потопі вітрів згуби
не зрікаюсь тебе
у слові праведнім,
у роках гріхів,
у зухвалих очах суму
п'яної музики
сивих дощів,
учорашнього підпаленого листа,
втраченого простору вальсів,
крижаного співу погляду вічності...
усі паролі звичних небес
раптом зникли,
сховались у безмежжі блискавок,
забутих у передчутті неспалених зірок,
що шаленіють від вогню твого тепла...

